

عنوان مقاله:

چگونگی ایجاد حس تعلق به مکان و سرزندگی در طراحی پل ها به عنوان نماد شهری با تاکید بر ارتباط با طبیعت

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی توسعه پایدار و عمران شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سمیه جهانگیری - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته معماری، موسسه غیرانتفاعی دانش پژوهان اصفهان

محمد قنبری - فارغ التحصیل کارشناسی رشته معماری، دانشگاه غیرانتفاعی اشرقی اصفهانی

خلاصه مقاله:

در جوامع امروزی، خلاء معنایی در فضاهای شهری و توجه بیش از حد به سواره و کاربری صرف سبب تقلیل جایگاه و مفهوم معماری پل - خصوصا در فضاهای شهری خطی- شده است. لذا می بایست در کنار توجه به ساختار سازه ای پل های جدید، به عناصر معنا ساز در معماری آنها نیز توجه ویژه شود تا با تبیین رویکردی طبیعت گرا، سرزندگی در آنها تداوم یابد. در این راستایی از شاخصه های ارزیابی فضاهای شهری با کیفیت، حس تعلق به مکان است که با ایجاد معنا منجر به شکل گیری هویت مکانی می شود. چنین فضاهایی با برقراری ارتباط عاطفی با مخاطب، به عنوان مکان هایی برای بازگشت مداوم مردم به آن ها، ارزشمند و متمایز می شوند. از این رو با الگوبرداری از پل خواجه در شهر اصفهان، به عنوان نمونه ای موفق در ارتباط با مردم در گذر زمان، به بررسی عوامل ایجاد حس تعلق به مکان و سرزندگی در پل ها پرداخته شده است. در این پژوهش نخست به روش کتابخانه ای به جمع آوری داده های اولیه، در زمینه های عملکردی، ویژگیهای کالبدی و سازه ای پل خواجه و تفاوت های آن با سایر پل ها پرداخته شده، سپس به روش توصیفی- تحلیلی، و مطالعات میدانی به صورت عینی و تجربی، عناصر و عوامل معنا ساز در ایجاد حس تعلق به مکان و سرزندگی در این پل شناسایی و در نهایت مدلی از عوامل تاثیرگذار نظیر حضور عوامل طبیعی، ایجاد دید و منظر مناسب، تحرک و پویایی و عناصر هویت بخش در ایجاد حس تعلق به مکان، برای طراحی پل های جدید ارائه شده است. مقایسه ی انطباقی این الگوریتم پیشنهادی با تحلیل پل ط بیعت در شهر تهران، حاکی از همخوانی و قابلیت مرجعیت آن بوده است.

کلمات کلیدی:

حس تعلق به مکان، نماد شهری، پل، پل خواجه، ارتباط با طبیعت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/577519>

